

JANA
HRUBEŠOVÁ

PÍSEK
S VŮNÍ
KOŘENÍ

Pět žen, pět vztahů
a jedna tropická bouře...

BELETRIS

Přes korálový útes se v pravidelných intervalech převalují zpěněné vlny a nad obzorem pomalu bledne černočerná tma, plná zářících hvězd. Nepotrvá dlouho, a mezi načechranými mraky se objeví růžovo oranžové slunce. Hotelová pláž je v tuto denní době tichá. Jen tu a tam po vlhkém písku přeběhne rychle a neslyšně malinkatý krab. Nad Indickým oceánem svítá. Vzduch voní bílými květy indického jasmínu a rozlehlým parkem, v dokonalé harmonii se vzdáleným duněním moře, šumí listy kokosových palm. Skrytá jedním z nízkých košatých keřů pod nimi sedí na vyvýšeném břehu šestnáctiletá Hafsa a nohy smáčí v napěněné mořské vodě. V noci byl úplněk a ranní příliv je opravdu velmi silný.

Pohledem bezděčně přelétne okolí. Měla by jít. Hosté se co nevidět začnou probouzet a dožadovat snídaně... Jenže dnes nemá sílu přinutit se vstát.

Nastaví tvář rannímu vánku a zasní se. *Ještě chvilku, maličký okamžik... Alespoň, než vyjde slunce...*

Ann se na posteli líně protáhne a doširoka otevře své hluboké modré oči. V pokoji je ještě tma. Mezi staženými žaluziemi ale probleskují první neklamně známky rozbřesku. Po očku mrkne na malá červená čísla cestovního budíku. Obvykle vstává časně, ale dnes je moc brzy i na ni. Znovu zavře oči a zamyslí se.

Slyšela bych příliv, kdyby nehučela klimatizace? Jaké by asi bylo, nechat se pohladit prvními paprsky slunce a polaskat ranním mořským vánkem? A co teprve nahá vstoupit do stále ještě temných vod Indického oceánu...

Hříšné myšlenky zaplavují Anninu mysl natolik neodbytně, že jim není schopná odolat.

Opatrně rozhrne moskytiéru a vstane. Do zlata opálená kůže zazáří v prvních paprscích, deroucích se dovnitř všemi skulinkami, a bělostné prostěradlo za ní neslyšně sklouzne na podlahu.

Po špičkách přejde pokojem a prsty opatrně rozšíří prostor mezi žaluziemi francouzského okna. Zamžiká ve snaze uvyknout světlu a chvíli mlčky pozoruje slunce vystupující z mořských vln. Ze stále se vracející představy vysokého přílivu třístíciho se o nahé tělo jí opakovaně přeběhne mráz po zádech.

Zhluboka vydechne, aby tak zaplašila pocit chvilkového opojení. Moc dobře ví, že tenhle sen si na Zanzibaru splnit nelze. Smířena s realitou pravidel muslimského státu svěsí ruce podél těla a nechá lamely, aby jí s tichým klapnutím zakryly lehce kýčovitý, přesto ale nádherný výhled.

Rezignovaně zamíří zpět k posteli. Sam klidně spí. Slyší, jak hlasitě a pravidelně oddechuje. Na okamžik se váhavě zastaví a pohledem ulpí na tyrkysových plavkách, ležících na nízkém zdobeném sofa. S potutelně povytaženým obočím, trucovitě jako malé děcko pohodí hlavou, udělá pár kroků a bleskurychle je na sebe natáhne.

Tohle ráno začnu po svém! Nezastaví mě! Dnes ne!

Poháněna nadšením možná až příliš energicky otevře dveře na terasu a v tom samém okamžiku ztuhne. S obavami se ohlédne, přimhouří oči a v šeru pokoje se snaží rozeznat, zda ji táhlé zaskřípání otevíraných pantů neprozradilo.

Přes její pověstnou smůlu se na ni pro tentokrát usměje štěstí. Sam dál nerušeně spí. Ann se spokojeně ušklíbne a než opatrně proklouzne ven, v duchu poděkuje hlasitě klimatizaci.

Závan teplého vánku ji okamžitě pohltí a mysl až po okraj zaplaví šumění vln a křik ptáků. Připadá si, jako by vstoupila do jiného světa. Do tropického ráje. Proběhne mezi palmami a po pár metrech seskočí z písečného břehu přímo do burácejících vln.

Ann, přestože se sotva drží na nohou, neodolá a udělá ještě pár kroků. Divoké vlny ji divoce uchopí a sevrou kolem boků a ve vysokých gejzírech se roztříští o její hrudník. Nezkrotný živel kolem ní široce zavíří a nemilosrdně zaútočí na dlouhé vlasy sepnuté na temeni. Ann roztáhne ruce, aby udržela rovnováhu, a s výrazem naprosté koncentrace se zadívá do žhnoucího kotouče stoupajícího nad obzorem. Připadá si jako bohyně. Celým tělem hltá nekonečnou energii vodního živlu a plně se poddává jeho síle.

S další vysokou vlnou zmizí na krátký okamžik pod hladinou, aby se vzápětí vynořila uprostřed pěny téměř u břehu. Je zmáčená a i přesto, že má ve vlasech zamotané řasy přinesené mořem, se cítí konečně šťastná a volná.

Další bláznivá Američanka, co si neváží svého života! Jen šílenec by se teď vydal do mořských vln.

Hafsa zná sílu oceánu a pohrdavě zakroučí hlavou. Postaví se, oklepe písek z chodidel a nazuje černé balerínky. Pečlivě urovná vínový pás na své bílé uniformě a zamíří do přitní vyšších keřů, lemujících cestu za bungalovy.

Neujde ani pár kroků a zastaví. Pohledem zabloudí zpátky. Zvažuje, zda by tu dívku neměla varovat. Donutit ji vrátit se na břeh. Do bezpečí. Ví, co by s ní mohla provést jen jedna jediná silnější vlna. Za tu dobu, co pracuje v hotelu, už viděla pár troufalých turistů, které zpětný proud u břehu nemilosrdně sedřel o dno z ostrých sedimentů, navazujících na písčnou mělčinu.

Je na vážkách. Nakonec ale přeci jen nasadí vínovou čapku, kterou až do této chvíle mačkala v dlani, a mlčky vyrazí pěšinou. *Nemůžu si dovolit na sebe upozornit, riskovala bych práci. S každým dalším krokem v ní ale sílí pocit, že přeci jen měla něco udělat.*

„Kde se zase couráš!“ vytrhne ji ze zamyšlení mračící se manažer, opřený o rám zadního vchodu do restaurace. Zaťuká pohoršeně na své zápěstí se staromódními zlatými hodinkami. „Jestli si myslíš, že to s takovýmto přístupem někam dotáhneš, tak se moc mýlíš, děvenko. V naší branži zadarmo nic nedostaneš, to si pamatuj!“

„Už se to nestane, pane,“ sklopí oči Hafsa a když je znovu zvedne, předvede mu svůj, k dokonalosti dotažený zkormoucený výraz.

„To bych ti teda radil,“ přeměří si ji podezíravě a ustoupí tak, aby se kolem něj mohla protáhnout.

Hafsa se v rychlosti vměstná mezi již dávno nastoupené spolužáky, studenty soukromé hotelové školy

pětihvězdičkového Mdalasini Club hotelu. Stejně jako oni upře zrak na Darweshiho, svého učitele a hotelového manažera v jedné osobě.

Ann sedí na mělčině, nastavuje tváře slunci a nechává se kolébat vlnami, které se s naprostou pravidelností tříští o její tělo. Sní. Touží. Navenek z ní vyzařuje nezkrtná divokost, dokonalost a dravost mládí umocněná nespoutaností vodního živlu.

„Proboha, miláčku!“

Dvě krátká, jednoduchá a ve své podstatě milá slova. Přesto se do ní zabodávají jako ostrá dýka. Útočí, otáčejí se v jejích útrobách a přeměňují na řezavé uhlíky. Se zatnutými pěstmi vzteky přivřenýma očima se pomalu otočí za hlasem, který důvěrně zná.

Jen pár metrů od ní svírá v dlaních velikou pestrobarevnou osušku Sam – Samantha Wood, členka vedení jedné z prestižních newyorských bank a její o více jak dvacet let starší milenka.

„Né! Né! Já nechci!“ dětský výkřik protne pokoj jako výstřel a Soňa se automaticky posadí.

„Co to bylo?“ rozespale zamumlá do polštáře Radek.

„Nic. Spi,“ šeptne podrážděně, když se jí konečně podaří zaostřit, najít otvor v moskytiéře a vyklouznout z postele.

„Ne, ne!“ dál plačtivě vyráží Petruška, jejich pětiletá dcera.

„Šššš. No tak. Je to jen ošklivý sen,“ přejde malátně pokojem a posadí se na pelest přistýlky.

„Nešahaej na mě! Běž pryč! Nenávidím tě!“ vyráží holčička vztekle ze spaní a zuřivě kolem sebe mává ručkama.

Soňa polyká slzy, deroucí se jí do očí. Nemá tyhle noční výlevy ráda. Na slova přetékající nenávistí, linoucích se z něžných dětských úst dcery, si nikdy nezvykne. Zas a znovu zraňují mysl jako otrávené šípy a na kousky trhají její srdce.

Pevně uchopí dcerku v podpaždí a celou zpcenou si ji přetáhne na svůj klín.

„Nech mě být! Nech...“ i když sebou dítě nepřestává šít, odpor v matčině náruči přeci jen mírně povolí.

„Peťulko, no tak, probud' se. Peťo...“

„Co tak vyvádí?“ posadí se Radek rozmrzele a unaveně zamžourá do pološera. Voda v uchu ho trápí už třetí den a neutuchající bolest mu nedovolí spát. „Zkus ji položit, třeba dá pokoj.“

„Víš co? Radši spi!“ sykne podrážděně Soňa a nepřestává se snažit lechtáním na tváři a taháním za prstíky dcerku probudit.

„Tak to bych fakt rád!“ zabrblá nespokojeně Radek, s dlaní přiloženou na uchu a než se znovu položí, otočí si propocenny polštář. *Tahle „rodinná“ dovolená nebyl nejlepší nápad, ale když se navíc přidá ještě horečka...*

„Mami?“ rozhlédne se Petruška nechápavě.

„No konečně, zlatíčko,“ oddychne si Soňa a se zratelnou úlevou v hlase pohladí dcerku po tváři.

„Nechci vstávat,“ zamračí se Peťa a rozmrzele sklouzne z jejího klína a unaveně dopadne obličejem na polštář.

„Nemusíš, miláčku,“ přejede jí něžně po zádičkách a přehodí přes ni cíp příkrývky. „Probudíme tě, až bude snídaně, ano?“

Petruška neodpoví, jen nevrle hodí prdelkou, aby se odtáhla z matčina dosahu.

Danuta tupě zírání na několik tenoučkových paprsků, které se prodraly po stranách těžkého závěsu. Ve spáncích jí tepe monotónní hukot klimatizace a hlavou se honí tisíce úvah.

„Spíš?“ manželův hlas zní za jejími zády chraplavě.

Ale ne, bude chtít sex! Srdce se jí rozeběhne jako o závod. Cítí ho až v krku. Nehne ani brvou. Jen tělo má, v očekávání toho, co přijde, napnuté jako luk. Matrace za jejími zády se pod jeho vahou prohne a...

„Slyšíš mě?“ nakloní se nad ní a rty se téměř dotkne jejího ucha.

Jestli mi bude ještě chvíli dýchat do obličeje... Danuta se snaží dýchat jen mělce, aby se nepozvracela. Dech mu stále ještě čpí alkoholem. Jestli se od něj rychle neodtáhne, žaludek jí brzy vypoví poslušnost.

Když se ani na podruhé manželka neozve, Stanislaw spokojeně zabručí, matrace se pod jeho váhou těžce zhoupne a on navzdory své „velikosti“ téměř ladně vyklouzne moskytiérou ven z postele.

Danuta nastraží uši a pozorně naslouchá pleskotu jeho bosých nohou. S úlevou, že zamířil ke koupelně, a ne ke dveřím do pokoje děvčat, hlasitě vydechne.

V té samé chvíli se kroky zastavily.

A krucinál! Nejraději by si nafackovala. *Co když to slyšel?* Strachy skousne rty a pevně sevře oční víčka. Po několika nekonečně dlouhých vteřinách rozezná tiché zavrzání hotelového minibaru, nezaměnitelné cinkání mini lahviček s alkoholem a po dalších několika vteřinách duté klapnutí těžkých dřevěných dveří koupelny.

„Drahoušku, zlatíčko! Co tě to napadlo, proboha! Samotná a v takových vlnách!“ Samantha nechápavě kroutí hlavou a balí zmáčenou Ann do měkoučkého froté.

„Přestaň se mnou mluvit tím svým přihlouplým mateřským tónem, prosím!“ zavrčí a téměř s odporem sebou trhne, když se přítelkyně láskyplně dotkne její kůže.

Kam se poděl ten úžasný cit, ta láska, ta něha, která ještě nedávno naplňovala všechna naše objeti? Proč si připadám tak nesvá? Svázaná?

Odstrčí ji. Nemilosrdně, a aniž by se na ni podívala. Naštvaně shodí ručník z ramen a bez dalšího rozmyšlení se rozeběhne po pěšině. Musí teď od ní co nejdál. Pryč. Alespoň v této chvíli.

Ann prudce rozrazí dveře koupelny a stejně hlasitě je za sebou zabouchne. *Copak mě musí pořádně a za každou cenu ochraňovat?* Zlobí se na Sam, ale je našťvaná i na sebe. *Proč se ke mně chová tak, tak...* hledá to správné slovo. Nazlobeně ze sebe strhává mokré plavky a zakopává je do kouta. S úšklebkem přehlédne

mokrá a kluzká místa, které na vyleštěné podlaze koupelny zanechala voda stékající z vlasů, a přejde k umyvadlu. Oběma rukama se zachytí za mramorovou desku, skloní se nad ním a upřeně zírá přímo do odtoku.

Zkazila jsem další nádherné ráno v ráji. A to měl být tenhle týden jen a jen náš. Po tak dlouhé době! Copak se vážně nedokážu ovládnout a musím všechno kolem zničit? Tohle si ani Sam, i když se neustále chová tak povýšeně a mateřsky, nezaslouží. Tohle ne! Musím to napravit. Hned!

Zvedne hlavu, podívá se do zrcadla a to, co spatří, vykouzlí na její tváři lehký úsměv. Vypadá jako nefalšovaná rusalka. Vlasy trčící na všechny strany, jsou plné písku a nepřestává z nich kapat voda.

Tak jo. S odporem vytáhne několik chaluž zapletených nad čelem a hodí je do umyvadla. Než se začnu omlouvat, dám do kupy sebe.

Vyčeše chaluhy i písek a vstoupí do sprchy. Točí se pod proudem horké vody a šamponem s vůní kokosu ze sebe smývá sůl.

„Miláčku?“ Francesca se přitulí k manželovým zádům a prsty něžně zajede do tmavých kudrlinek na jeho hrudi.

Giuseppe z polospánku zamručí a odtáhne se.

„Drahý?“ zašeptá mu mnohoslibně do ucha.

„Nech toho!“ utrhne se na ni rozespale a neurvale odstrčí její ruku. Přetočí se na břicho, doširoka roztáhne nohy a rozmrzele zabrblá: „Ještě je noc, proboha!“

„Dřív jsi to měl po ránu rád,“ namítne nesměle.

„Jo, jenže teď chci spát!“ odsekne, a aby ji odradil od dalších intimností, poslepu přes sebe přehodí zmuchlané prostěradlo a zaboří hlavu co nejvíce do polštáře.

Francesca se ublíženě položí na záda a dlaně přimáčkne na víčka. Od téhle dovolené čekala víc. *Ale čeho vlastně? Lásky? Sblížení? Intimností nebo sexu?*

„Miláčku?“ znovu ho osloví, s nadějí v hlase.

Nic. Giuseppe nehne ani brvou a jeho dech zpravidelnil.
Usnul! On zase usnul!

Darweshi v bílé uniformě se zelenou, zlatem vyšívánou vestou přechází sem a tam. Spalujícím pohledem kontroluje uniformy svých svěřenců od hlavy k patě. Tváří se důležitě jako generál při vojenské přehlídce, snad jen šavle u pasu mu chybí. „Vy začnete uvnitř,“ rychlým mávnutím ruky oddělí deset z nich. Otočí se a odpočítá další skupinku: „Vy, mazejte na terasu! A vy ostatní připravíte švédské stoly!“ Jeho hlas zní přísně a má na svěřence absolutní účinek.

Hosté, patřící mezi ranní ptáčata, se začnou na snídani trousit až tak za dvě hodiny, ale Darweshi chce mít restauraci připravenou na snídaneč do hodiny, a to, jak rád podotýká, dokonale. Studenti nemluví a pohybují se mezi stoly s nacvičenou jistotou.

Pár minut po šesté je restaurace i terasa perfektně připravena. Darweshi ji pomalým krokem obejde a zkontroluje správnost umístění i té poslední vidličky. Spokojeně se usmívá. Vše je v naprostém pořádku a chlápci a dívky jsou na svých místech, připraveni splnit jakákoliv přání hostů.

„Máte půl hodiny rozchod,“ zavelí Darweshi nezaměnitelným chraplákem a jedním dechem dodá: „V šest padesát pět tu všichni stojíte v pozoru připravení na snídaneč. Je to jasný?“

„Ano pane!“ vykřiknou jednohlasně, a jakmile Darweshi téměř nezatelně kývne hlavou, začnou jeden za druhým mizet za dveřmi pro personál jako pára nad hrncem.

Tahle skupinka si docela sedla. Darweshi spokojeně spojí dlaně za zády a několikrát se zhoupne na patách. *Pracují a doplňují se jako dobře seřízené hodinky, tedy pokud pomínu těch pár pozdních příchodů a rozbitých talířů. Uvidíme, kolik z nich složí v červnu závěrečnou zkoušku...*

Potutelně se ušklíbne a pak, jako by si na poslední chvíli na něco vzpomněl, se rozhlédne kolem.

„Hafso, Abasi! Ke mně. Okamžitě!“ zavelí právě ve chvíli, kdy se Hafse téměř podaří vyklouznout postranními dveřmi.

Sakra! Hafsa se zamračí, očima vyhledá Abase a mlčky se k němu připojí.

„Nebudu vám dělat kázání,“ zatváří se přísně Darweshi. „A mohli byste se na mě aspoň dívat, když s vámi mluvím?“ zvýší hlas. Jakmile k němu oba vystrašeně zvednou oči, zadostiučiněním mu zacuká v koutcích úst. „Ano. Ano, drahouškové. Slyšeli jste správně,“ pokračuje, „kázaní nebude, protože nerad dělám zbytečné věci. Takže vás dva rovnou potrestám! Tebe,“ otočí se k Hafse, „za pozdní příchod, a tebe,“ ukazováček pravé ruky vrazí Abasimu téměř do obličeje, „za ten včerejší malér s pánem ze třicet čtyřky. A už vím přesně jak,“ přes tvář mu přeběhne poťouchlý úsměv. „Po snídani se oba přesunete k bazénovému baru. Adla a Haji vám budou vděční. Věnujete jim téměř volný den! Zastoupí vás jen na oběd v restauraci. Večeře je opět vaše, drahouškové! Rozuměli jste?“ „Ano, pane,“ kývnou rozpačitě. Nic jiného jim stejně nezbyvá.

„Tak, a teď mi zmizte z očí. A ať jste na snídaních včas!“ zamračí se na ně, aby svým slovům dodal patřičnou váhu, a samolibě, sledován jejich štěněčími pohledy, vykročí z restaurace na terasu.

Samantha sedí na verandě bungalovu a vyfukuje modravý cigaretový dým. Otevřeným francouzským oknem slyší tekoucí vodu. Snaží se soustředit na nekončící vlnění oceánu, ale do mysli se jí nepřestává vkrádat představa sprchující se Ann. Nevědomky se při myšlence na svou mladičku přítelkyni usměje. *Škoda, že na ni poslední dobou mám tak málo času...* Znovu se protáhne, přehodí nohu přes nohu a mírně se na pohovce svezde, aby mohla opřít hlavu o měkké polštáře.

Je to už téměř rok, co Ann odpromovala. Počítá. Od té doby tráví veškerý svůj čas doma. Mezi knížkami a televizí. Možná jsem ji neměla zrazovat od nástupu do práce... Možná není důvodem její podrážděnosti nic jiného než jen obyčejná nuda.

Proč ale nepřijala členství v mých privátních klubech? Tenis a golf hraje přeci ráda. Budu si s ní muset na tohle téma znovu promluvit. Natáhne se po mobilu na stolku a udělá v něm na

dnešní večer kratičkou poznámku. *Ne. Ne.* S pohledem upřeným na display zaváhá. *Tohle počká. Nejdříve jí sdělím velkou novinu o našem stěhování. Bude nadšená. Určitě...* Sam se na okamžik zatváří jako malý nadšený diblík a poznámku o členství v klubech změní na jediné slovo: PAŘÍŽ

Sprcha ztichla a Sam zaslechla cvaknutí koupelnových dveří. Nervózně zamžiká, roztěkaně poupraví halenku a poposedne.

Mám nebo nemám udělat první krok? Jít za ní, nebo vyčkat, až přijde sama?

„Sam, omlouvám se.“ Její mladičká přítelkyně stojí opřená o okenici a ručníkem si vytírá mokré vlasy. Evidentně se rozhodla zaútočit jedním ze svých nejsilnějších kalibrů. Nahotou.

„Ann...“ vydechne překvapeně a mimoděk očima přelétne přilehlý park, jako by hledala některého z hotelových hlídačů.

„Ty musíš stále provokovat, že?“

„Jak jinak tě mám donutit, aby ses na mě přestala zlobit, miláčku?“ rozesměje se a nechá mokrý ručník sklouznout na zem. Oběma rukama vjede do vlasů, smyslně zakroučí boky a chystá se vykročit přímo k ní, na verandu.

„Stůj!“ zarazí ji a v lehkém úsměvu pozvedne koutky úst. „Nehodláš pokoušet diskrétnost hotelových zaměstnanců, vid’?“ vykročí k ní a na oko zahrozí vztyčeným ukazováčkem. „Bud’ ráda, že nejsi místní, s takovou bys strávila příštích pětadvacet let v nějakém nehezkém vězení, drahoušku.“

„A jo, vlastně,“ couvne v hraných obavách. A i když se v duchu nepřestává zlobit na místní pruderní zákony nemilosrdně trestající projevy homosexuality, oběma rukama rozverně zachytí pásek Samina barevného hedvábného županu a s d’ábelsky dětským úsměvem za něj zatáhne.

Sam ji následuje bez sebemenších protestů. Uvnitř je šero a horko. Mhouří oči a prohlíží si ji. Je dokonalá. Tak sebevědomá, impulzivní, jiná než dřív, ale hlavně krásná. Dívá se, jak tiše stojí uprostřed pokoje a v dlaních stále svírá pásek jejího županu. Cudně klopí pomněnkové oči a čeká. Nakloní se k ní. Chvilíčku, jen malou chvilíčku, se nechává unést opojnou vůní kokosu. Konečky prstů něžně odhrne pramen dlouhých vlhkých vlasů a políbí ji na štíhlou šíji. Má kůži jako samet, jemnou a hřejivou.

Ví to. Ví, že se s ní ta rozkošná potvůrka snaží manipulovat. Moc dobře to ví. Je vychytralá a nepředvídatelná, přesto o ni nechce přijít. Nechce zůstat sama.

„Proboha! Nemůžeš na ni dohlédnout? To, sakra, nevidíš, co dělá!?“ vybuchne nevyspalá a teď i našťvaná Soňa. *Copak si nemůžu už ani v klidu vyčistit zuby?*

„A co hroznýho udělala?“ zvedne Radek unaveně oči od iPadu. „Dyť se oblíká, ne?“

„Oblíká? Tobě vážně přijde, že se oblíká?“ zavrčí jízlivě spíš sama pro sebe než na manžela a odevzdaně dosedne vedle dcerky. „Peťo, kde je to růžový tričko, co jsem ti připravila?“ sbírá a rovná rozházené oblečení zpátky do kufru. „A proč všechno vytahuješ?“ zadívá se na ni vyčítavě.

„Protože, jenže, já... já chtěla to růžový... s Minnie!“ vyráží Petruška a v očích se jí objevují slzy.

„Tak jí ho, proboha, už dej! Jen ať nebrečí!“ zatváří se našťvaně Radek a na obranu před očekávaným dětským pláčem raději dlaní překryje své bolavé ucho.

„Dej. Dej... To se lehce řekne, ale kde ho mám najít, mi asi neřekneš, co?“ brblá Soňa a podrážděně se přehrabuje v hromadě triček. „Tady je, podívej,“ vyhrkne nadšeně, když se jí po chvíli konečně podaří najít to správné.

Petruška zamyšleně vzhledne, rozšmudlá rukama slzy po tvářích a zatváří se, mírně řečeno, nespokojeně.

Co zas! Soňa uhlazuje dětské tričko na kolenou a jen stěží drží své emoce na uzdě. „Pojď, obleču ti ho, ano?“ zkouší dcerku a vstřícně natahuje ruku s tričkem.

„Ne, ne, nechci!“ protestuje holčička a po tvářích jí znovu stékají slzy.

„Proč? Hledala jsi ho přece, ne?“ zamává před obličejem teď už pomačkaným růžovým kouskem látky. „Oblečeme ho, ano?“ vykouzlí lehce naivní úsměv a doufá, že dcerku přeci jen zláká roztomilá dětská postavička.

Holčička se navzdory matčině snaze odmítavě zamračí, založí ruce na prsou a trucovitě zakroučí hlavou.

„Já jsem Minnie a chci s tebou kamarádit...“ zkusí Soňa napodobit hlásek dcerčiny oblíbené postavičky.

„Neštví mě a koukej si už obléknout to blbý tričko!“ vyhrkne nezvykle příkrým tónem Radek a okamžitě tím na sebe strhne veškerou Petruščinu pozornost. „A ty...“ oboří se neurvale i na manželku, než kolem ní projde na verandu s rukou přimáčknutou na uchu, „přestaň laskavě už nacvičovat ty šaškárny, ano?“

„Díky!!!“ Kdyby byl Sonin pohled ještě o něco ostřejší, jistě by mu projel zády až k srdci. „Fakt vážně díky,“ brblá našťavaně a horečně přemýšlí, jak dcerku co nejrychleji uklidnit. Není už jen uplakaná. Teď se tváří navíc i vyplašeně a nekontrolovaně se třese.

To mi snad dělá naschvál! Měla bych ho nechat, at' si s ní jednou taky poradí sám, chytrák jeden! To by teprve zažil tu správnou hysterii!

Soňa roztáhne paže a pomaličku se v kleče posunuje blíž a blíž ke vzlykající dceři. Petruška našťěstí při dotyku máminy dlaně neucukne. Naopak. S povděkem se stulí do její náruče, obtočí ručky kolem krku a slzami jí okamžitě zmáčí vlasy.

„Řekneš mi už, proč si nechceš Minnie obléknout, Peťo?“ pokouší se o co nejmírnější tón hlasu.

„Protože, protože já... Já chci to růžový!“ zvedne k ní uplakané oči.

„Aha?“ zarazí se Soňa a nechápavě vedle sebe na podlaze rozloží tričko, které stále ještě svírá v ruce. „Minnie je růžová, podívej?“

„Chci to druhý!“ zamračí se Peťa.

„To se Šmoulinkou?“

„Jo!“

„No hurá!“ povzdychne si Soňa ulehčeně. Posune dcerku na klíně, v rychlosti rukou rozhrábne hromádku triček a rozverně na ni mrkne: „Pomůžes mi?“

„Tak jo,“ holčička rukou utře unudlený nos, sklouzne na zem a zaloví mezi oblečením. „Mám ho!“ vítězoslavně zamává růžovým tričkem nad hlavou Soňa, a než si Peťa stačí cokoliv uvědomit, přetáhne jí ho přes hlavu.

„Máme! Máme!“ Petruška radostně povyskočí a s úsměvem pohladí postavičku na svém bříšku. Soňa využije jejího zaujetí a

vrhne se na zaplétání copánků. *Nač čekat a riskovat další scénku týkající se tentokrát typu účesu, že?*

„Hele, víš, co tu píšou?“ vkročí dovnitř Radek s očima upřenýma na obrazovce iPadu.

„Ne, a abych pravdu řekla, ani mě to nezajímá,“ rozhodně nemá náladu na klábosení o „novinkách“ z internetu. „Radši se sbal, ať se nezdržuješ, jo?“ houkne na něj, obratně dogumičkuje druhý z „myších ocásků“ na Petruščině hlavičce a opatrně ji popostrčí ke dveřím do chodby.

„Dyť už jdu,“ kývne neochotně. „Máš v té tašce místo ještě na tohle?“ iPadem ukáže k velké plážové kabele na manželčině rameni.

„Jo, ale vezmi ji, prosím tě! Beru ještě kyblíček, rukávky a klobouk,“ zamává igelitkou nacpanou dětskými nezbytnosti a s viditelnou úlevou nechá sklouznout těžkou tašku do manželovy ruky.

„My se nebudeme vracet zpátky?“ zatváří se udiveně

„Ne,“ zakroučí hlavou. Chytí Petrušku za ruku a rázně otevře dveře. „Proč taky, budeme skoro pořád jen u bazénu, ne?“

„Když myslíš,“ promne si bolavé ucho a než za nimi vyrazí, zamkne. *Už aby ta voda konečně vytekla...*

Rozhodně ho nesmím vzbudit. Danuta se konečně odváží pohnout.

To je ale puch! S neskrývaným odporem nahmatá síťovinu moskytiéry a vyklouzne z postele. *V tomhle stavu na snídani stejně nemůže.* Ušklibne se a jako myška proběhne pokojem ke dveřím v rohu.

„Zlatička, holčičky, je ráno!“ prohodí zvesela, jakmile za sebou potichu zavře.

„Ale mami,“ zaprotestuje mladší Krystyna rozespale a demonstrativně si přetáhne příkrývku přes hlavu.

„Žádné vytáčky, šup do koupelny a po chodbě tiše, ať nevzbudíte tatínka,“ nekompromisně roztáhne závěsy a vpustí do pokoje ranní slunce.

„To není fér!“ namítne Wallerie a líně se protáhne.

„Proč může táta spát, a my ne?“ Krystyna se zadívá zkoumavě na matku a svěsí nohy z postele.

„Protože přišel večer pozdě a navíc, moc dobře víte, že nesnídá,“ vysvětluje Danuta trpělivě a mezi řečí vytahuje dětské oblečení ze šuplíků.

„On s námi na snídani nepůjde?“ vykřikne Wall překvapeně a obě vykulí oči na matku.

„Ticho, vy dvě!“ napomene je znovu Danuta a zpraží je pohledem. „Ne, nepůjde, zato vy dvě ano, takže,“ odmlčí se a ukáže směrem ke koupelně, „jestli se nepletu, támhle na vás čeká ranní hygiena!“

„No jo, dyť jdeme,“ protáhne nesouhlasně obličej Krystyna. Nevybíravě strčí ramenem do sestry a zmizí ve dveřích koupelny.

„Auu,“ zaúpí Wall a s ublíženým výrazem ve tváři se vyběhne za ní. „Já se vždycky myju jako první, ty káčo, pitomá!“

„To nemůžete být aspoň chvíli ticho, holky?“ houkne za nimi Danuta tiše. S obavami v očích pootevře dveře do hlavní ložnice a nakoukne dovnitř.

Spí. Spadne jí kámen ze srdce. Čím dřív odtud vypadneme, tím líp. Zaklapne dveře a v rychlosti nachystá dcerám oblečení.

Zlacené hodinky na Darweshiho zápěstí ukazují vždy přesně – **6:59.**

Spokojeně přejde sálem a postaví se na své oblíbené místo s nejlepším výhledem. Zkušeným pohledem přehlédne prostory hlavní restaurace, založí paže na prsou a blahosklonně pokyne chlapcům, čekajícím u několika vstupů: „Snídaně začíná. Otevřete dveře!“

„Proboha, Peťo, nemůžeš aspoň chvíli, jenom chvíličku koukat, kam šlapeš!“ Soňa s vyčítavým tónem v hlase zvedne dceru ze schodů před hotelovou restaurací. „Copak je tak těžký dívat se směrem, kterým jdeš?“

Petruška klopí provinile hlavu, krabatí obličejíček a už už to vypadá, že se rozbřečí.

Ne. Ne. Ne! Jen ne další scénka, ještě před snídaní! Prosim! Radek se pokouší odvrátit nevyhnutelné, chytí natahující Petrušku kolem pasu a vyhodí ji vysoko nad hlavu. Holčička okamžitě zapomene na pláč a rozesměje se na celé kolo. Drží ji v náruči a prohlíží kolínka, jedno po druhém. „No vidíš, prcku, nejsou odřený, takže nebolí, vid?“ na každé jí vlepí velkou pusou a postaví dítě na zem.

„Nebolí... Moc...“ přikývne váhavě Peťa ale, když se přesvědčí, že tam opravdu žádná krev není, chytí se táty za ruku a poskakuje vedle něj už zase zvesela k jednomu z prostřených stolů.

„Ale? Tak vlny ji nakonec přeci jen neodnesly. Hafsa s úsměvem na rtech zamíří k Ann, která balancuje s plným talířem nad stolem v její části terasy.

„Dobré ráno, co si dáte, madam?“ Přidrží jí galantně židli, aby mohla usednout, a na stole připravené hrnky obrátí dnem dolů.

„Kávu a sklenici vody?“

„Mohu přinést kávu i vaší matce?“ pokývne hlavou ke dveřím.

„Matce?“ Přes tvář jí přeběhne lehký úsměv. *Kdyby tak věděla...* „Ano. Ne... Promiňte, já totiž nevím, jak dlouho bude trvat, než dorazí,“ pozvedne váhavě ramena. Když z pokoje odcházela, Sam telefonovala, a vychladlou kávu příšerně nesnáší.

„Jak si přejete, madam,“ zatváří se profesionálně, i když je zklamaná, že si nemohla usnadnit práci.

„No, není rozkošná?“ zjihlá Francesca položí dlaň na manželovu paži a s mírně přihlouplým úsměvem na tváři vysune bradu ke kolem procházejícímu a vesele skotačícímu dítěti.

„Když myslíš...“, zamumlá Giuseppe, aniž by zvedl zrak od snídaně.

„Tak se na ni aspoň podívej,“ žebroní. „Prosím!

Giuseppe afektovaně přesune pohled k vedlejšímu stolu a otráveně pár vteřin pozoruje rodinu s malým dítětem. *A já blbec si myslel, že ženským po čtyřicítce ty přihlouplé biologické hodiny už dávno netikají! Vědět to, neženil bych se!*

„Je vážně, vážně móóc roztomilá!“ protáhne jízlivě. „Ostatně jako ty desítky dalších, které mi pořád dokola ukazuješ...“ poznamená znechuceně, svou pozornost plně obrátí zpět ke svému talíři a na vidličku napíchne další kousek melounu.

Nesnáší tyhle ironické a jedovaté poznámky. Ví, že by se měla urazit a zvednout. Jít prostě pryč. Jenže tohle si právě teď nemůže dovolit. Má plán a pro to, aby vyšel, udělá vše.

Polkne palčivou hořkost ublíženosti, podepře bradu a zadívá se na něj přimhouřenýma očima. „Drahý, doufám, že jsi nezapomněl a o miminko se už konečně pokusíme?“

Giuseppe vzhledne. Vytřeští oči a na tváři mu zamrzne typický švihácký úsměv.

„Pamatuješ, že ano, drahoušku?“ Francesca podezíravě přimhouří oči.

„Jistě!“ vyhrkne. „Jak bych mohl zapomenout...“ lehce se ušklíbne a rozhlédne kolem. Pohledem hledá číšníka. Servírku. Kohokoliv, kdo by mu pomohl uniknout z téhle lapálie. Široko daleko nikdo takový není. *Nechci s ní o tom mluvit, sakra!* Dál těká očima kolem a snaží se nevnímat manželčinu protahující se tvář.

„To jsem ráda, protože já to beru opravdu vážně!“ suše konstatuje Francesca a vstane. Nechce, aby viděl, jak moc jí jeho neustálé odmítání ubližuje. Otočí se a zamíří ke švédskému stolu pro další půlku čerstvé maracuji.

Jeden hloupý přiopilý svatební slib! Sleduje ji. *A ona s ním otravuje už tři roky! Tři roky, proboha!* Představa upatlaných a ufnukaných dětí, nad kterými se jeho manželka v poslední době rozplývá víc, než je zdrávo, ho straší, čím dál víc. *Brr!* Podvědomě se otřeše. *Chtělo by to panáka!* S nadějí v očích se otočí k hlavnímu hotelovému baru.

Je zavřený. Sakra! Jak mám teď asi vypudit z hlavy ty malé usmrkance... Pozvedne našťvaně obočí a talíř před sebou odstrčí s takovou razancí, že převrhne prázdný šálek od kávy.

Od stolu za ním se ozve tiché, bublavé zachichotání. Zvědavě se ohlédne a tvář se mu, jako mávnutím kouzelného proutku, opět projasní.

Štíhlá, modrooká blondýnka nejenže mu pohled vyzývavě oplátila, dokonce potutelně mrkla.

Je mi nějak povědomá. Odkud ji znám? V myslí horečně listuje tvářemi děvčat z nedávných večírků. Už vím! Je to jedna z těch, které jsem potkal nedávno u Sylvia! Ruska nebo Ukrajinka? Skrz přimhouřená víčka si mlsně prohlíží dívku, která s ním nepokrytě koketuje. *Hmm! Za hřích by rozhodně stála!*

Francesca při návratu ke stolu zpozorní. I kdyby sebevíc chtěla, ty všerikající pohledy mezi manželem a blondátou fuchtlí prostě přehlédnou nelze. Žaludek se jí sevře a srdce cítí až v krku. *Jsmo přeci na dovolené, a on...* Naštvaně praští talířkem o stůl a posadí se. Snaží se uklidnit. Zhluboka dýchá a všechno v ní vře. Touží ztropit pořádnou scénu. Jenže ta by jí zhatila plán. Silící vztek si proto raději než na manželovi vybijí na rozkrojeném, šťavnatém plodu před sebou. Vidličku zapíchne tak prudce, že projede tvrdou slupkou a skřípavě ohlásí své vítězství nejen nad maracujou ale i nad talířem. Nepříjemný zvuk ji okamžitě vrací zpátky do reality.

Musím odtud! Hned!

„Jdu do pokoje!“ téměř vykřikne, prudce odstrčí židli a vstane.

„Už?“ zachraptí Giuseppe a pěstí si zabuší do prsou ve snaze vykašlat kousek chlebové placky, která mu překvapením zaskočila.

„Vadí ti to snad?“ ušklíbne se jízlivě.

„Jistě, že ne, lásko.“ Nebude se s ní přeci hádat o takových malichernostech. „Jen že...“ nadechne se a vymlouvavě ukáže na hromádku mezinárodního denního tisku u dveří restaurace, „ještě jsem si nepřečetl ranní noviny.“

„A brání ti v tom co?“

„Nic?“ zkoumavě si ji přeměří.

„Fajn.“ Rozhodí paže a zamíří ke schodišti.

„Tak já si dám ještě trochu té výborné ranní kávičky, a hned jsem u tebe, miláčku,“ zavolá za ní se špatně skrývanou radostí v hlase.

Francesca se ohlédne. Skryta listy vysokého jasmínu sleduje, jak její manžel mlsně svléká očima modroookou dívku u vedlejšího stolu, a do očí jí vyhrknou slzy.

Pronikavý pohled prošedivělého „donchuana“ sice dělá Natalii dobře, ale víc než on ji zaujala jeho partnerka.

„Ty bláho, víš, kdo to byl?“ šeptne směrem ke kamarádce a hlavou naznačí lehký pohyb ke stolu za sebou.

„Ten slizoun?“

„Ne! Jistě, že ne!“ vyhrkne s neskrývaným opovržením. „Ta ženská přece! Ta, co zrovna teď odešla?“

„Od kdy TY jsi na ženský?“ neodpustí si malou impertinenci Katarina.

„Od té doby, co jsou šéfkama FDM Model Agency?!“ Zorničky jí samým vzrušením přímo planou.

„Čeho že jsou?“

„Bože! Tys ji vážně nepoznala, vid’? To byla přeci Francesca Di Maggio!“ Natalie se afektovaně rozesměje.

„A kdo to jako má být?“ našpulí rezervovaně rty Kat. Nesnáší, když z ní někdo dělá blbce. A už vůbec ne před lidmi.

„Bože! Jsem v tom samém hotelu, jako majitelka FDM Model Agency!“ vykřikuje Natalie téměř v transu a tón jejího hlasu nezadržitelně směřuje k hysterii. „To snad musí být osud! Já a ona! Tady...“

„Zklidni hormon, Nat!“ sykne Katarina našťvaně a rozhlédne se po okolí. Ve skrytu duše doufá, že nikdo z těch, kteří je úkosem pozorují, nerozumí ukrajinsky.

„...to je sen! Představit se jí musím a...“ Natalie si dál vede svou.

„Varuji tě, Nat! Přestaň se chovat, jako kdybys právě viděla Dědu Mráze!“ Katarině dojde trpělivost a vši silou zatne nehty do její kůže.

„Auu! To bolelo!“ vyhrkne vyčítavě.

„Taky mělo,“ ušklíbne se Kat a konečně pustí kamarádčinu ruku.

„Proč?“ nafoukne tváře a zkrabatí čelo.

„Abys mi tu, tím svým hlasitým opěvováním bůhvíjaký ženský, přestala dělat ostudu. Proto!“ odsekne znechuceně Katarina.

„Nebud' na mě jedovatá, ano?“

„Tak se krot'!“

„Fajn,“ přikývne po chvíli, nicméně jedním dechem dodá: „Ale pomůžeš mi, jo?“

„S čím?“ protáhne váhavě Kat, zakloní se a defenzivně zkrčí paže na prsou. Žádost o pomoc z úst Natálie totiž nevěstí nic dobrého.

„Seznámit se s ní.“

„S tou ženskou?“ překvapeně povytáhne obočí.

„Myslíš, že za ní mám zajít?“

„Pro boha živýho!“ *Ona toho snad nenechá!* „A co jí jako řekneš? Dobrý den, jsem začínající modelka a chci pro vás pracovat...“

„To je to trapný, co?“ knikne Natalie a zamyšleně začne okusovat jeden ze svých dokonale pěstěných nehtů.

„To bych řekla!“ Kat ji necitlivě plácne přes prsty. „A nech toho! Jsi jak malá!“

Natalie se uraženě stáhne. Vzápětí ale začne do desky stolu rozčileně vyťukávat jednu ze svých oblíbených melodií.

To mi snad dělá naschvál! Ještě by si u toho měla začít zpívat, sakra! Katarina uvnitř přímo přetéká vzteky, navenek se ale snaží zachovat ledově chladnou tvář a nenápadně zachytit kamarádčinu ruku.

„Mám to,“ Natalie už má v očích zase plamínky. „Zkusím to přes něj,“ naznačí hlavou pohyb směrem k přihloupce se usmívajícímu muži za sebou. „Stejně na mě čučí jako na svatej obrázek. Tak proč to nezkusit, ne?“ Spokojená sama se sebou odstrčí vychladlou kávu doprostřed stolu a zvednutou rukou přivolá servírku, aby jí donesla čerstvou.

„Jsi neskutečná!“

„Já vím,“ Natalie se zapýří, jako by to snad byl kompliment.

„A když ti to ty dveře spíš zavře? Co pak?“

„Blbost...“ afektovaně odfoukne ofínu z čela. „Se na něj podívej. Je jak jelen v říji,“ koketně na Giusppeho zamrká. *Hlupák. Vůbec mu nedochází, že se nesměje na něj, ale jemu.*

„Dělej, jak myslíš, ale fěr mi to zrovna nepřijde.“

„Fěr? Pche! Co je to?“ uchechtne se, popostrčí svou židli tak, aby na ni Giuseppe dobře viděl, a lascivně se zakousne do croissantu ve své ruce.

Dyt' ona tady nepokrytě svádí zadaného muže! Hafsa nelibostí protočí oči, než položí horkou a opojně vonící kávu před smyslně se kroutící Natalii. Ví, že by za to mohla být potrestaná, ale nemůže si pomoci. Je naprosto zhnusená tím, co tahle namyšlená ženská předvádí, a navíc přede všemi.

Ještě, že se najdou i výjimky... Sklouzne pohledem k vedlejšímu stolu a při pohledu na matku s malým upovídáním děvčátkem se jí vrátí úsměv do tváře.

„Jambo!“ popřeje Hafsa ve svahilštině dobrý den a v širokém úsměvu odhalí řadu až neuvěřitelně bílých zubů. „Dáte si kávu nebo čaj?“ přejde do dokonale čisté angličtiny a šibalsky mrkne na malou holčičku, která s jejím příchodem překvapeně zmlkla.

„Pro mě a manžela kávu, prosím, pro malou,“ Soňa se tázavě otočí na Peťu a přejde do češtiny. „Dáš si džus, že ano?“

Holčička, s pohledem upřeným na nohy pod stolem, zarytě mlčí.

„Chvilíčku,“ Soňa na okamžik vzhledne k servírce s omluvným úsměvem ve tváři. Pak se opatrně dotkne dcerčiny opálené paže. „Peťo, potřebujeme vědět, jestli si dáš ten džus? Slyšíš?“ zopakuje znovu a naléhavěji.

„Tak jo,“ pokrčí rameny holčička po pár vteřinách ticha, natočí hlavu a po očku, se zvědavě zadívá na Hafsu. Úplně černá barva její kůže jí sice nahání hrůzu, ale zároveň i nepřestává fascinovat.

„Jeden mango džus, prosím,“ zpěvavě doplní Soňa a s úlevou opře záda o opěradlo vyřezávané židle.

„Jistě, madam,“ kývne Hafsa chápavě. Ví, že by měla jít, ale neodolá a ještě jednou osloví holčičku, jejíž kradmý pohled nemohla přehlédnout: „What’s your name?“

Děvčátko vyděšené, že se na ni ta černá paní nejen dívá, ale dokonce se i na něco ptá, zamžiká a nejistě sklouzne pohledem k matce.

„Tak odpověz, přeci,“ vybídne ji s úsměvem, ale raději se ujistí: „Víš, na co se ta paní ptá, že?“ „Hm,“ přitaká nejistě.

„Peťo, co jsme si říkaly? Víš, že není slušné neodpovědět na otázku, že ano?“ pokará Soňa dcerku a ta se rázem zatváří provinile. Nehnutě sleduje matčinu tvář, a jakmile z jejího výrazu pochopí, že neustoupí, neochotně a velice opatrně zvedne oči k černé paní a hlesne: „Peťa.“

„Nice to meet you. My name is Hafsa,“ vyslovuje pečlivě, aby dívka rozuměla. Pak se znovu rozesměje, zamává a zamíří pryč. Peťa sleduje, jak obchází vedlejší stůl a výraz v její tváři se pomalu mění.

„Víš, co se ti slečna říkala?“ vyruší ji Soňa ze zamyšlení.

„Jmenuje se Hafsa,“ vyhrkne vesele. Vypadá to, že se jí vrátila obvyklá vyřídkla hned, jak bylo nebezpečí v podobě cizí paní zažehnáno. „To bylo anglicky, víš, mami?“ doplní a zatváří se jako malý rozumbrada.

„Maminka ví, ale že ty už umíš tak pěkně, jsme nevěděli,“ usměje se Radek na dceru a položí před ni palačinku, politou směsí čokolády a jahodového sirupu. „Jsme rádi, že ses to ve školce moc hezky naučila, vid’?“ nabídne další z přinesených talířů manželce.

„To se ví,“ přikývne a při pohledu na vonící tousty s několika druhy marmelád se jí rozzáří obličej. „Podívej, Peťo, tatínek si dal pářečky?“ neodpustí si, když vzhledne a spatří manželův snídaňový výběr.

„Jé, dáš mi ochutnat?“

„Ano,“ protáhne Radek, „ale až zbaštíš tu ‚výbornou‘ palačinku.“

„Tak jo,“ Petruška na další nečeká a s chutí se zakousne do tenkého těsta. Polkne několik soust, jazyčkem pečlivě olízne čokoládu kolem úst a zahájí další kolo svých nekonečných otázek: „A mami, co je to anglicky ‚jambo‘?“

„To není anglicky, to je svahilsky,“ odpoví Soňa nevzrušeně a dál maže toust žlutou marmeládou z banánů.

„Svahilsky?“ vykulí na ni udiveně očka a zašermuje kolem sebe s kouskem palačinky na vidličce. „Tady je Svahilsko?“

„Ne, tady je Zanzibar, a nepokapej si tou čokoládou tričko, ano?“

„Tak proč se tu nemluví zanzibarsky?“

„Protože takový jazyk není,“ Soňa odloží toust a utře prsty do ubrousku. Další vysvětlování, jak správně předpokládá, si vyžádá plné soustředění. „To je tak,“ začne ze široka. „Svahilsky se mluví, stejně jako anglicky nebo německy, ve víc státech. Třeba v Tanzanii, v Keni nebo v Ugandě. A všechny se nemůžou jmenovat Svahilsko, že ano?“

„Jo, ale anglicky se mluví v Anglii a německy v Německu, takže někde musí bejt i Svahilsko, ne?“ namítne pohotově Petruška.

„Ano, miláčku, ale...“ na okamžik zaváhá. Usrkne trochu kávy, aby získala čas, a pak spatra zaimprovizuje: „Je to moc dávno, víš, co Svahilsko existovalo. Pak ho lidé rozdělili na spoustu malých států, a protože se nemohli dohodnout, který z nich se bude jmenovat Svahilsko, dohodli se, že se tak nebude jmenovat ani jeden.“

„Aha,“ kývne po několika vteřinách soustředěného přemýšlení Petruška a, uspokojená logikou matčiny odpovědi, slízne z talíře poslední kapky čokolády.

Páni! Tak tomu říkám fantazie! Nevysvětlitelné si domyslí. A vcelku i logicky. Radek v duchu smekne nad manželčinou pohotovou odpovědí a povzdychne si. Občas je vážně dost těžké uspokojit Petiny otázky. Jestli to takhle půjde dál, než doroste, oba dva budeme mít místo mozků wikipedii!

„Idioti jsou to. Kretění! Jestli hned nedostanu kávu, tak nevím...“ Sam s hlasitým klením dosedne vedle Ann, nakloní se k ní a přesto, že jsou na veřejnosti, si neodpustí letmé políbení na tvář. „Objednala jsi mi ji, vid', miláčku?“

„Ehm,“ Ann vzhledne a provinile zavrtí hlavou. Sam se vyčítavě mračí a tváří se jako chápaní matka nepřiliš bystrého dítěte. Veškerý skvělý pocit, který v Ann po ranním milování zůstal, je rázem ten tam. *Skvěle! A teď mě začne poučovat...*

„Ale no tak, Ann. Jako bys nevěděla, že bez kávy jsem po ránu naprosto nepoužitelná! Navíc...“

Annin mozek vypíná. Miliontá kázání už opravdu slyšet nepotřebuje. I bez něj si připadá naprosto neschopná. Je jí do pláče. *Proč mi tohle dělá? Proč? A já husa bláhová si po dnešku myslela, že to zas bude jako dřív...*

Rozmrzelá Ann koutkem oka zahlédne blížící se Hafsu. *Jde právě včas!*

„Podívej, servírka mi právě nese kávu. Vem si ji, ať nečekáš.“

„Miláčku, vypadám snad, že si neumím objednat?“ Nevinně myšlená nabídka vyvolá u Sam přímo ukázkovou reakci vypovídající o kvalitách jejich aktuálního vztahu. S lehce povytaženým koutkem úst ji pohladí po pravé ruce a s výrazem typu „ty jsi ale moje malé zlatíčko, vid’?“ se otočí k přicházející servírce. „Můžete mi také přinést tu vaši naprosto úžasnou kávu, drahoušku?“

„Jistě, madam.“ Hafsa nehne ani brvou a šálek kávy se sklenicí vody, které přinesla, položí před Ann. Je jí toho děvčete skoro líto. *Chudinka. Uvažuje cestou ke kuchyni. Musí být šílené, když z ní vlastní máma dělá takového hlupáka.*

Ann odstrčí nedojedený talíř a stočí pohled k přítelkyni, která si nevzrušeně vkládá do úst poslední kousek grapefruitu. *Dieta. Pořád jen dieta. Všude. I tady. Ona je na té své nízkokalorické stravě vážně už závislá! I když...* Podvědomě pozvedne koutky úst. *Díky téhle její posedlosti zdravým životním stylem a sportováním jsme se seznámily. Vzpomínky. Tak přesně ty teď nepotřebuju.*

„...Ann?“ Samanthin hlas zní znepokojeně.

„Promiň, říkala jsi něco?“

„Ano, miláčku! Ptala jsem se, co říkáš tomu, že jsem zařídila nejlepší místa na dnešní ‚Masajský večer‘?“ „Skvělé?!“ snaží se vypadat nadšeně.

„Taky bych řekla, ale zadarmo to nebylo...“ nakloní se k spiklenecky k Ann, prsty naznačí šustění bankovek a o něco

tišeji dodá: „Dohodla jsem se s manažerem, no nejsem úžasná, láska?“

„Přímo dokonalá, drahoušku!“ obdaří ji Ann s křečovitě šťastným úsměvem na rtech.

Nespouští z ní oči a uvažuje, zda ji má pořad ráda. *Má. Jen už to prostě není takové jako dřív. Musíme si promluvit. Vážně promluvit. A pak. Děj se vůle boží. Buď se jim podaří jejich vztah zachránit, nebo prostě skončí.* Vlastně si už vůbec není jistá, které řešení je správné...

„...tak povídej, co zdravého mám přinést své malé holčičce?“ vytrhne ji ze zamyšlení culící se Sam. Stojí vedle ní a chystá se vyrazit pro své další oblíbené, zdravé dobroty.

Bože!!! Už jen zbývá, aby na mě začala šišlat! Končím s ohledy. Proč čekat? Vyřešíme to rovnou! Ted'! Hned! Tady! Za tři dny odlétáme, tak co. Pokaženější dovolená už být nemůže!

Ann přejeđe dlaní po ubruse, napřímí se v zádech a odhodlaně k ní zvedne oči: „Sam, prosím, mohla by ses posadit a chvíli poslouchat?“

Samantha znejistí a úsměv na tváři jí ztvrdne.

„Sam?“

„Ah... Jistě,“ zalapá po dechu, usedne a zvědavě upře oči na přítelkyni. *Takovou ji neznám. Něco se děje. S ní. A musí jít o něco opravdu vážného, když....*

Ann sklopí oči a zapíchne je do ubrusu: „Víš...“ odmlčí se. Není to takové, jak si myslela. Hledá a nemůže najít slova, která by ji neranila. Ale musí to rozčísnout. *Ted' nebo nikdy.* Nadechne se a...

V kabelce odložené na vedlejší židli zazvoní telefon.

„Je, promiň,“ zareaguje Sam překvapivě rychle. Nečekané vyrušení jí přišlo právě vhod. Než nahmatá a vytáhne hlasitě vyzvánějící mobil, chvíli se přehrabuje mezi potřebnými zbytečnostmi. Zároveň s ním vyndá z tašky i brýle na čtení. Složené obroučky si přiloží k očím a zadívá se na svítící display. „Promiň, ale tohle je opravdu důležité. Nebude ti vadit, když to vezmu, že ne?“

Ani se nenamáhá čekat na odpověď. Otočí se bokem, přijme hovor a chvíli poslouchá.

No jistě! Všechno na světě je důležitější než já! I ten pitomej mobil! Ann se zakloní, složí ruce do klína, a rezignovaně opře záda o opěradlo. Upřeně hledí na Sam a přemýšlí, kdo může volat. Teď, když je v New Yorku už dávno po půlnoci.

Samantha přikryje telefon dlaní a obrátí se k Ann. Její hlas zní tak sladce, že přidat o trochu víc cukru, slova by se táhla jako med. „Drahoušku, je mi to líto. Dáš mi, prosím, pár minut? Volá Tess a zní to vážně. Nicméně, dosnídej, já to s ní zatím proberu někde v klidu a pak se sejdeme... Tak za půl hodiny na pláži, ano?“ Pošle vzdušný polibek, uchopí kabelku, přitiskne telefon k uchu a zamíří ke schodům do hotelové zahrady.

Ann se nezmůže na jediné slovo. Sedí a nevěřičně sleduje odcházející přítelkyni.

Ta se najednou, po pár metrech, překvapivě zastaví. Otočí se ke zkoprnělé Ann a ve stylu psychologických pouček typu „jak dát dítěti najevo, že ho posloucháme“ prohodí blahosklonně: „...promiň, a prosím tě, nezapomeň, co jsi mi chtěla, ano?“

Následuje milý úsměv, lehké kývnutí rukou a pak už Samantha definitivně zmizí Ann z dohledu.

Danuta zamyšleně sleduje, s jakou chutí dcery snídají. Obě požitkářsky mlaskají a užívají si čokoládou hojně prolité tropické ovoce, které je nesrovnatelně sladší než to doma. A je úplně jedno, kolik v obchodech stojí. Chuť Zanzibaru v sobě nemá ani to nejdražší.

„Co říkáte, holky? Vrátime se, anebo zůstaneme tady?“ usměje se a hlavou spiklenecky kývne k terase s hlavním bazénem a bílou písčnou pláží pod ním.

„Ehm, ehm,“ kucká Krystyna s pusou plnou čokolády a manga. „Ne, ne! Musíme k nám,“ doplní hlasitě, jakmile polkne a do plic nabere dostatek kyslíku.

„Proč, prosím tě?“ Wallerii se, stejně jako matce, nechce k bazénu ukrytému mezi bungalovy. Kdyby záleželo na ní, strávila by dnešek nejraději poleháváním na mělčinách v teploučkém moři.

„Protože nás tam táta bude hledat,“ namítne lítostivě.

„Neboj,“ pohladí ji Danuta po vlasech, „AŽ vstane, určitě mu dojde, že když nejsme tam, budeme na pláži.“

„No jasně, ségra,“ podpoří matku Wall. „Má pravdu. Jsme tu poslední den a ten je potřeba si pořádně užít! Já teda hlasuju pro to zůstat tady. Je tu bazén i pláž a můžeme to střídat, co říkáš?“

„Ale,“ popotáhne Krystyna a nesouhlasně zavrtí hlavou, když její další protesty umlčí Danuta ubrouskem ve snaze setřít vrstvu čokolády nejen na jejích rtech.

„Říkala jsem ti přeci, že nás najde a...“

„Tatííí!“ vykřikne Krystyna, vytrhne se matce a přistane na klíně otci, který právě dosedl na jedinou volnou židli u jejich stolu.

„To je ale lásky!“ přivine dcerku ke svému propocenému tričku a vyzývavě pohledem přeměří zaraženou manželku a Wallerii.

„Dneska jsi vzhůru nějak brzy,“ kývne namísto pozdravu Danuta a svůj nedojedený talíř odstrčí znechuceně doprostřed stolu.

„Jo, a...“ Stanislaw se rozhlédne a zvedne ruku, aby upoutal kolem procházejícího číšníka, „taky mám hlad jako vlk.“

„Vidíš, mami?“ našpulí pusou vyčítavě Krystyna tisknoucí se k otci. „A ty jsi říkala, že táta nikdy nesnídá.“

„A měla pravdu, prcku!“ přikývne s plnou vážností v hlase a plácnutím přes prdelku ji donutí vstát, aby se mohl přisunout víc ke stolu. „Hmm, to je ale vůně,“ nakloní se nad talířem Wall a po tváři se mu roztáhne labužnický výraz. „Sice nesnídám, ale dneska udělám výjimku. Neochutnat zanzibarské pářečky a míchaná vejce, by byla podle všeho, velká škoda.“

„V tom případě přejí dobrou chuť!“ hlesne Danuta a při pohledu na to, s jakou chutí ukusuje z přinesené porce párků, polkne vracející se žaludeční šťávy.

„A víš, že maminka chce jít dneska na pískové pláže doprostřed laguny, tatí?“ Krystyna se rozverně pověsí na otcova záda.

„Hm, hm, hm,“ pokývá hlavou Stanislaw a hřbetem ruky otre stékající omastek po tváři. „Tak na písek, jo?“

„Nó! Maminka říkala, že by to bylo prima,“ vysvětluje o překot dívenka s očima upřenýma na nezvykle tichou matku.

„Žalobníčku,“ zamračí se na ni nepřátelsky Wall. Nemá ráda, když na ně hned všechno otci vyslepičí.

„Ale no tak, holky, konec dohad,“ rovná je pobaveně Stanislaw. „Když si to maminka přeje, tak holt zůstaneme tady...“ pronese smířlivě a rozkucká se poté, co neprozřetelně usrkne vychladlého čaje. *Fuj, co je to za hnus?*

„Super!“ vykřikne radostně Wall a jukne na mamku: „Dnešek strávíme na mělčině a u tohohle úžasného bazénu s vodním barem, jak jsi chtěla! No není to skvělé?“

„Jsem prostě nadšená,“ hlesne Danuta a zamyšleně se zadívá z terasy dolů.

„S barem ve vodě říkáš?“ Stanislaw zaujetím povytáhne obočí a bezděčně stočí pohled směrem, kterým ukazuje jeho starší dcera. *No jo*. Tvář mu září jako světýlko na vánočním stromku. „Tak honem, holky, bazén a moře čeká,“ zatleská vesele, vstane a z hrudníku spokojeně setřese několik kousků míchaných vajec.

Pívko by to chtělo. Na spravení chuti. Anebo něco ostřejšího?

A je to. Hafsa prostře a urovná čistý ubrus na velkém stole určeném ovocnému bufetu a vměstná se vedle Abasiho a další spolužáky, tiše nastoupené v řadě.

Darweshi pomalu prochází restaurací. Tu a tam narovná ubrousek, pro jistotu občas přetře lesknoucí se příbor a posune nějakou tu židli. Široký úsměv, odkrývající dvě řady bezchybně bílých zubů, naznačuje, že je spokojen.

„Výborně,“ otočí se k žákům. „Jen připomínám, těm, co v poledne sloužíte, budete tady nejpozději v půl dvanácté. A teď běžte,“ spokojeně očima přelétne vzorně odcházející studenty a s potutelně zvednutým koutkem úst si přeměří vyčkávající Hafsu a Abasiho. „Tak pojdte, vy dva,“ mávne na ně, otočí se a vyrazí ke schodišti vedoucímu k bazénu. Cestou blahosklonně pokyne několika mladičkým zahradnicím, které s košíky plnými voňavých květů právě dorazily, aby k obědu vytvořily čerstvé květinové dekorace.
